

[Statsministeren]

nu foregår, og som vi håber at kunne bringe lykkeligt til afslutning, således at vi får tilvejebragt et nyt og fair grundlag, som vi kan forelægge for den danske befolkning, når øjeblikket er inde, således at man med rimelighed og fornuft kan tage stilling på ny.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal forholde mig lidt til, hvad jeg endnu ikke har kommenteret over for de forskellige ordførere, og jeg vil også gerne lige over for statsministeren tage spørgsmålet om de nordiske lande op; det er der ikke rigtig nogen der har omtalt i debatten.

Fremskridtspartiet mener naturligvis, at de nordiske lande skal være meget velkomne i EF-samarbejdet, men der har man jo nøjagtig det samme problem, at det er regeringerne i de nordiske lande, som ønsker, at deres respektive befolkninger skal meldes ind i den store union, mens der stadig væk, i hvert fald ifølge meningsmålingerne, er modstand imod det i landenes befolkninger. Det synes jeg man skal have med, hver gang man omtaler den velvilje, der er fra politikere med hensyn til at melde os ind i den store union, som der altså ikke er den helt store tiltro til i de nordiske lande.

Så skal jeg også komme lidt mere ind på det, der hedder ånden, altså åbenhed, nærhed og demokrati. Det er jo, i hvert fald som det hidtil har været fremført, nogle meget luftige hensigtserklæringer. Hvad betyder det? Vi har ikke hørt meget fra kompromispartierne om, hvad det dækker, altså ånden i EF-institutionerne i forhold til det samarbejde, vi har nu. Betyder det, at der skal være åbenhed omkring Ministerrådsmøderne? Hvor meget dækker det? Hvor meget er der kommet ud af de rejser, som de berørte – og det er både Socialdemokratiet og udenrigsministeren – har foretaget i Europa? Det har vi hørt utrolig lidt til. Hvad med selve aftalen? Vil den være juridisk bindende? Er den langtidsholdbar, eller vil den kun gælde til næste folketingsvalg? Det var dog nogle af de svar, vi havde ventet at få i dag, men det har der intet været om overhovedet.

Hr. Gade beklager sig over, at Fremskridtspartiet siger, at SF botaniserer i Traktaten. Jamen det er jo præcis det, der er sket, og SF vil åbenbart gerne forblive i EF; det var i hvert fald, hvad jeg fik ud af hr. Gades ordførertale, og jeg tror også, at det er SF's mening. Men

hvad nu, hvis – det er nok ikke særlig sandsynligt – man kommer hjem med uforrettet sag fra den store rundrejse i Europa og det nationale kompromis ikke går igennem? Hvad forventer SF så? At vi bliver smidt ud af EF? Hvad forventer SF egentlig? SF er jo hovedarkitekten bag det nationale kompromis, så det må SF da have en mening om.

Så synes jeg også, det er pudsigt, når SF omtaler Fremskridtspartiets synspunkter som nogle traditionelle synspunkter. Man brugte oven i købet udtrykket »et nationalt synspunkt«. Det er jo det, vi plejer at høre fra SF, men er det ikke ved at være moderne at være national? Altså det hedder dog det nationale kompromis. Det er nye ord i SF's mund. Men man klandrer altså Fremskridtspartiet for at have et nationalt synspunkt. Jeg har svært ved at få enderne til at passe sammen, for jeg vil gerne minde SF om, at det, man har døbt kompromiset, er det nationale kompromis. Jamen er der noget galt i at være national? Nu betragter Fremskridtspartiet det jo som et politisk kompromis, som et flertal af partierne herinde er blevet enige om, og som man nu forsøger at få igennem over for vælgerbefolkningen.

Så vil jeg gerne vende tilbage til Samhørighedsfonden, for det var i den forbindelse, hr. Gade omtalte Fremskridtspartiets synspunkt som et traditionelt synspunkt, et nationalt synspunkt. Men sandheden er jo, at man nu skal ud og købe sig goodwill i de andre lande for at få de andre lande med på Danmarks synspunkter. Det er de hårdt plagede danske skatteborgere, dette går ud over. Jeg anerkender, at SF har den holdning, at SF gerne vil fordele velfærden rundt omkring i Europa, for jeg ved, det er SF's synspunkt. Men jeg kan undre mig utrolig meget over, at det også er Venstres og De Konservatives synspunkt, at vores midler her i det såkaldt rigt Nord skal fordeles i de sydlige, såkaldt fattige lande.

Jeg kan godt undre mig over, at Venstre og De Konservative åbent erkender, at det mener de også med Samhørighedsfonden. Man skal altså endnu en gang stramme skatteskruen hos danskerne for at fordele vores velfærd til andre dele af Europa. Det er ikke det, der er meningen med vores fællesskab, og det har det aldrig nogen sinde været. Det er en væsentlig årsag til, at Fremskridtspartiet stadig væk ikke kan gå ud og anbefale, at vi siger ja.